

ere, som de ere, det er Dommernes og hele det nuværende Retssystemes Skyld. Jeg har, som det ærede Medlem ogsaa mindede om, haft Lejlighed til at beskæftige mig i særlig Grad med nogle sensationelle Sager. Jeg har der, og for Resten ogsaa i andre Sager, haft Lejlighed til at se Forhørsprotokollerne. Det er forbausende, hvad man der kan finde, og det er aabenbart ene og alene Dommerens Skyld, at saadanne Ting indføres. Jeg skal minde om Alma Bondesens Sag, hvor Dommeren lod indføre følgende Passus: „Sigtede erkender svingagtig at have tilegnet sig 3 Kr. fra sin Medtjenerinde“. Det er ikke Protokollsekretæren, der indfører noget saadant eller har Ansvaret derfor, det er Dommeren, der ganske bevidst indfører denne Tilstaaelse fra Alma Bondesens Side i en saadan juridisk Form, at naar hun har tilstaaet det, kan hun fældes. Hun tilstaaer „svigagtig“ at have tilegnet sig 3 Kr. Senere viste det sig, at der ikke var Tale om 3 Kr., men om neppe 2 Kr., at der ikke var Tale om nogen Tilegnelse, men kun om en simpel Overdragelse fra Medtjenerindens Side, og at der aldeles ikke var Tale om Svingagtighed. Højesteret omstødte da ogsaa Dommen og frikendte Alma Bondesen.

Jeg og adskillige andre i denne Sal have, som sagt, haft Lejlighed til at se adskillige af de Forhørsprotokoller, der blive til og maa blive til under det nuværende System med sit Inkvisitionsprincip; med sin Udelukkelse af al Offentlighed, med dette, at Advokaten altid kommer for sent ligesom det ærede Medlem — under det nuværende System gælder det om Sagførerne, som om det ridende Politi hos Offenbach, at de komme, naar alt er forbi — og det ærede Medlem maa erindre, at det kun er forholdsvis faa Tilfælde af Retsmisbrug, der komme til Offentlighedens Kundskab. Det var jo ved et rent Tilfælde, næsten ved et Mirakel, at det lykkedes at komme til Bunds i Alma Bondesens Sag, og saaledes vil det være i de fleste Tilfælde. At en saadan enkelt Sag kommer frem, vidner om, hvor umaadelig mange andre Sager der er af lignende eller tilnærmelsesvis lignende Beskaffenhed, men som aldrig komme frem. Naar man har set alt dette, griber man af en Harmes, som jeg tror deles af de fleste i denne Sal og af det overvældende Flertal af Befolkningen, over det nuværende Retssystem, en Harmes, som det ærede Medlem aabenbart ikke maa

føle, siden han kan tale, som han har gjort, og som hans Partifæller intet kunne føle af, hvis de nu kunne stemme mod denne Retsreforms Vedtagelse. Man er bleven greben af Harmen over det nuværende Retssystem, og man ønsker, at den Dag maatte komme, jo hurtigere, jo bedre, helst om 14 Dage, da vi endelig kunde være bleve enige om det gamle Retssystemes Afskaffelse og et nyt Retssystemes Indførelse paa Grundlag af Offentlighed og Mundtlighed, Anklagesystem og advokatorisk Bistand og paa Grundlag af Nævninger, saaledes som Grundloven foreskriver, fordi man har set, hvordan det gamle System virker, og fordi man har en stærk Tro paa Folkets sunde Sans, som netop skal gøre sig gældende ved Nævningerne. Det ærede Medlem har aabenbart kun sat sig ganske overfladisk ind i den Retsreform, som foreligger. Han sagde, at f. Eks. Alma Bondesen vilde ikke komme for Nævningedomstolen. Jo, det vilde hun meget godt kunne komme. For den Forbrydelse, hun var sigtet for, Tyveri og Bedrageri — hun var dømt for Bedrageri — kan der efter Straffeloven idømmes en Straf, hvis Maksimum er 2 Aars Forbedringshus, og i saa Fald kan hun komme for Nævningedomstol. Men for øvrigt ønsker man fra vor Side Nævningedomstolens Myndighed udvidet saa meget som muligt, og naar vi ikke gaa videre, end vi her have gjort, er det, fordi vi have Kommissionen at staa paa, fordi man der har taget Hensyn til de gamle Jurister, som have et stort Ord at sige oppe i det andet Ting, og fordi det var magtpaaliggende at naa til et Resultat, men ingen ønsker mere end netop vi, at man kunde naa videre.

Det ærede Medlem maa ogsaa ganske have overset den Ting, at Nævningeinstitutionen paa den ene Side skaber en meget stærkere Garanti mod uskyldiges Domfældelse, men paa den anden Side blive de juridiske Dommere staaende som en lige saa stærk Garanti derimod. Det fremgaar alene deraf — hvad det ærede Medlem maa vide, hvis han har læst Retsreformforslaget igennem —, at hvis Nævningerne frikende, er vedkommende frikendt, og saa kan denne Dom ikke omstødes, men hvis Nævningerne dømme, kunne de juridiske Dommere med Stemmerfærdighed henvise Sagen til ny Behandling for en Nævningedomstol, og hvis Nævningerne paa ny dømme vedkommende, kunne de juridiske Dommere med Stemmerfærdighed ophæve Dommen. Altsaa, den Ga-